

Hồi 33

Mộng thành chi mê

Khâu Cửu Sư ngồi xuống đối diện với Nguyễn Tu Chân, ánh mặt trời chiếu xuống làm cả hoa viên đều sáng rõ rõ ràng, nổi ám ảnh của địch nhân vô hình cơ hồ như cũng bị trục xuất đi một cách triệt để. Có điều thế giới nội tâm của Khâu Cửu Sư lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Nguyễn Tu Chân nói: “Có đầu mối gì chưa?”.

Khâu Cửu Sư nói: “Tiền Thế Thần chắc không nói dối, nhưng câu chuyện mà y nói ra, khẳng định đại bộ phận đều là thật, vì trong lúc cuống quýt đó, trừ phi y là thiên tài về mặt này, bằng không tuyệt đối không thể nghĩ ra được một câu chuyện ly kỳ cổ quái mà vừa hay lại phù hợp với tình trạng đặc biệt của bọn ta như vậy”.

Nguyễn Tu Chân phấn chấn tinh thần đáp: “Có cảm giác chấn động như gạt lớp mây mù thấy trời xanh không, mau nói ra đi!”.

Khâu Cửu Sư nói: “Mười năm trước, Tiền Thế Thần đột nhiên nhận được mật chỉ của Hoàng thượng, lệnh cho y toàn lực hiệp trợ tầm bảo đoàn của Phu Mãnh xuất lãnh từ kinh sư tới. Còn về tìm kiếm bảo tàng bảo vật gì, Tiền Thế Thần y cũng không biết”.

Nguyễn Tu Chân lấy làm hứng thú nói: “Tầm bảo đoàn?”.

Khâu Cửu Sư: “Phu Mãnh đến Lạc Dương, rồi hỏi Tiền Thế Thần về một địa phương tên là Tiểu Vân Mộng”.

Nguyễn Tu Chân chau mày: “Chưa nghe bao giờ, có liên quan gì tới Động Đình Hồ không?”.

Khâu Cửu Sư gật đầu: “Có thể nói như vậy. Động Đình Hồ là Đại Vân Mộng thời cổ đại, Vân Mộng Trạch hiện nay nằm ở phía nam Động Đình Hồ, phía đông Tương Thủy, là một thủy trạch rất rộng, đã lang xuất hiện thành đàn, kể cả thợ săn dũng cảm nhất cũng không dám đi vào khu vực kỳ dị ấy, cư dân trong vùng lại càng tin rằng trong Vân Mộng Trạch có lệ quỷ tác quái nữa”.

Hai mắt Nguyễn Tu Chân sáng bừng lên: “Lệ quỷ tác quái?”.

Khâu Cửu Sư nhận lấy rồi nói: “Có một đoạn sông chảy từ Bắc xuống Nam đi qua khu vực này, gọi là Vô Chung Hà, song song với Tương Thủy. Theo một truyền thuyết từ thời viễn cổ, bên bờ Vô Chung Hà có một tòa cổ thành hùng vĩ, được xây dựng từ thời Chiến Quốc. Tầm bảo đoàn của Phu Mãnh chính là phụng chỉ tới Vân Mộng Trạch tìm bảo vật bên trong tòa thành ấy”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Càng nói ta càng thấy nghi vấn, nhưng lại không biết phải hỏi từ đâu. Nói tiếp xem nào!”.

Khâu Cửu Sư nói: “Phu Mãnh vào Vân Mộng Trạch hôm mười ba tháng bảy, ước hẹn bất kể kết quả thế nào cũng sẽ phái người ra thông báo với Tiền Thế Thần vào cuối ngày mười bốn, còn Tiền Thế Thần thì đợi ở bên đó tạm bên bờ Vô Chung Hà để tiếp ứng y”.

Nguyễn Tu Chân suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tại sao là ngày mười bốn tháng bảy?”.

Khâu Cửu Sư nói: “Bởi vì đó là thời khắc Quỷ Môn quan khai mở”.

Nguyễn Tu Chân lắc đầu: “Không phải, tương truyền cả tháng bảy đều là thời khắc Quỷ Môn quan khai mở, thế nên mới được gọi là tháng quỷ”.

Khâu Cửu Sư nói: “Chuyện này chỉ sợ cả Tiền Thế Thần cũng không có đáp án. Chờ qua thời gian ước hẹn, Tiền Thế Thần không yên tâm nên phái người vào Vân Mộng Trạch thăm dò, phát hiện ra ngoài Phu Mãnh và Tiết Đình Hao, tất cả những người còn lại đều trúng độc mà chết, cũng từ đó mà hai người Phu, Tiết mới trở thành khâm phạm đào tẩu”.

Kể đó hấn lại cười khỏ, nói tiếp: “Ta biết huynh nghe mà cảm thấy nghi vấn trùng trùng, lúc ấy ta cũng thế thôi, như hiểu mà lại như không hiểu. Đừng nôn nóng, nghe ta kể tường tận tiếp đã”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Ta có thể đoán thử không?”.

Khâu Cửu Sư lắc đầu: “Đừng lãng phí thời gian nữa, huynh tuyệt đối không thể đoán được đâu”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Có phải Tiền Thế Thần nói cả hành động này là một âm mưu, Phụng công công mượn chuyện này để giết chết Phu Mãnh, đập tan thực lực phản kích lão của Hoàng thượng”.

Khâu Cửu Sư tưởng chừng như không thể tin vào tai mình: “Sao mà huynh đoán được vậy?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Bởi vì chỉ có như vậy, y mới có thể đùn sạch trách nhiệm đi. Cổ thành đó căn bản chỉ là thứ hư cấu, đương nhiên cũng không có bảo vật gì, chỉ là không biết

tại sao mà Tiết Đình Hao lại thoát được độc thủ của Phụng công công, bị lão truy bắt khắp chân trời góc biển, bởi vì chỉ có Tiết Đình Hao mới hiểu rõ chuyện gì xảy ra hôm đó. Lời nói dối của Tiền Thế Thần rất kín kẽ, chỉ có một sơ hở duy nhất, đó chính là Cô Nguyệt Minh”.

Khâu Cửu Sư cau mày: “Cô Nguyệt Minh?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Ngay từ đầu ta đã không tin Cô Nguyệt Minh đến để giết huỳnh. Cô Nguyệt Minh là một người có nguyên tắc, chỉ giết những kẻ được treo giải thưởng, cho dù là Phụng công công cũng không thể sai sử được y, mà Tiết Đình Hao chính là một kẻ được treo thưởng. Nhưng lần này Cô Nguyệt Minh đến phương Nam, lại không phải để giết Tiết Đình Hao, mà là tìm hiểu chân tướng của huyết án tầm bảo đoàn năm xưa, hồng tìm ra bảo vật đang ở đâu”.

Khâu Cửu Sư chấn động thốt: “Nói như vậy lẽ nào truyền thuyết về Cổ thành là sự thật?”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu: “Cổ thành là thật, bảo vật là thật, chỉ có như vậy mới hợp lý. Quý Nhiếp Đề tìm đủ mọi cách mà vẫn không thấy cái bóng của Tiết Đình Hao đâu, Phụng công công chỉ còn kỳ vọng vào Cô Nguyệt Minh mà thôi. Nếu Ngũ Độn Đạo là đại đạo chưa bao giờ thất thủ thì Cô Nguyệt Minh lại là một kẻ sẵn tiền thưởng thành công không tiền khoáng hậu, xưa nay chưa có người nào bị y truy bắt mà thoát được. Phụng công công xuất động đến Cô Nguyệt Minh, chứng tỏ lão đã quyết đoạt được bảo vật trong Cổ thành, đồng thời cũng chứng minh huyết án mười năm trước không liên quan gì tới lão”.

Khâu Cửu Sư trầm giọng: “Lẽ nào là do Tiền Thế Thần?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Khả năng này rất cao, theo ta đoán thì Cô Nguyệt Minh đích thực là danh bất hư truyền, y đã tìm thấy Tiết Đình Hao, làm rõ chuyện năm xưa thế nào, nên mới chỉ đầu mũi giáo về phía Tiền Thế Thần, còn Tiền Thế Thần thì không còn đường nào, đành liền một phen, liền kết với bọn ta tạo phản, bằng không thì chỉ còn một con đường chết”.

Rồi gã lại hân hoan nói: “Cuối cùng ta đã hiểu tại sao Cô Nguyệt Minh lại đột nhiên thay đổi lập trường về chuyện Ngũ Độn Đạo như vậy”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên: “Huỳnh dựa vào điều gì mà lời cả chuyện đó vào, ta không hiểu”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Còn nhớ không? Nơi mà Ngũ Độn Đạo liền tiếp thẳng bảy ván liền, vừa hay ở phía nam Động Đình, phía tây Tương Thủy, chính là ở gần Vân Mộng Trạch. Ngũ Độn Đạo đó khẳng định đã đến Vân Mộng Trạch”.

Khâu Cửu Sư nói: “Có lẽ chỉ là xảo hợp”.

Nguyễn Tu Chân lắc đầu: “Không có chuyện gì là xảo hợp cả. Định nhân của bọn ta, chính là lệ quỷ oán linh đang tác quái trong Vân Mộng Trạch đã bảo vệ tòa Cổ thành thần bí mật trắc trong Trạch kia cả ngàn năm nay. Vì vậy dù là Phụng công công quyền nghiêng thiên hạ, đến giờ này cũng không thể nào tìm thấy tòa Cổ thành đó. Còn tên Ngũ Độn Đạo ấy vì trốn tránh sự truy đuổi của bọn ta, tình cờ vào Vân Mộng Trạch, rồi có quan hệ với lệ quỷ trong đó, từ đó trở thành nhân vật quan trọng để tìm kiếm bảo vật trong Cổ thành, khiến Cô Nguyệt Minh thay đổi lập trường với hắn”.

Khâu Cửu Sư thở ra một hơi nói: “Huỳnh cứ như đang đuổi bóng bắt gió vậy, thật khiến người ta không thể nào tin được”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Không phải là đuổi bóng bắt gió. Cô Nguyệt Minh không phải đã chỉ ra bọn ta không có lựa chọn gì hay sao, còn y thì có chắc? Tại sao y không thể lựa chọn? Bởi vì Ngũ Độn Đạo chính là nhân vật quan trọng để y tìm được bảo vật kia”.

Khâu Cửu Sư lại hỏi: “Nếu thẩm án mười năm trước là do một tay Tiền Thế Thần gây ra, bảo vật có lẽ đã lọt vào tay họ Tiền, đúng không?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Theo lẽ thường thì là như vậy, nhưng đã liên quan đến lệ quỷ trong Cổ thành thì không thể dùng lý thường mà suy đoán được”.

Khâu Cửu Sư không biết nói gì.

Nguyễn Tu Chân lại nói tiếp: “Bọn ta không thể để mất đi phương hướng. Đây là một ván cờ, một ván cờ do lệ quỷ bên trong Cổ thành bày ra, mỗi người bên cạnh bọn ta đây đều đã hãm thân vào bàn cờ này, để cho thần linh ma quỷ trong Vân Mộng Trạch sắp xếp. Cô Nguyệt Minh đã được ta gợi ý, y lại hiểu rõ chuyện của Cổ thành nên so với bọn ta thì nắm được toàn cục hơn, những lời y nói đều là do cảm thán mà phát ra đó, Cô Nguyệt Minh không phải là kẻ thích nói lời thừa đâu”.

Khâu Cửu Sư cười khố nói: “Giờ bọn ta phải làm sao?”.

Nguyễn Tu Chân cũng cười khố: “Ta muốn cho huynh biết một tin không tốt lành đã, một canh giờ trước chỉ lệnh của long đầu đã đến tay ta. Người nói như chém đinh chặt sắt rằng trước khi bắt được Ngũ Độn Đạo, bọn ta tuyệt đối không được khinh cử vọng động”.

Khâu Cửu Sư chán nản không nói gì.

Nguyễn Tu Chân nói: “Giờ ta có thể khẳng định một cách tuyệt đối rằng Lang Canh chính là Ngũ Độn Đạo. Cô Nguyệt Minh là kẻ không có bằng hữu, tại sao y lại quen biết Lang

Canh? Y chịu đi tìm Lang Canh, bởi vì Lang Canh là Ngũ Độn Đạo, hơn nữa lại có quan hệ rất vi diệu với bảo vật trong Cổ thành. Chuyện này vô cùng quan trọng, thậm chí còn liên quan cả tới sinh tử tồn vong của Đại Hà Minh bọn ta. Bọn ta phải tranh thủ thời gian, huynh ngồi lên ngôi bang chủ càng sớm, bọn ta sẽ càng có thêm vốn liếng để đấu với Phụng công công, chuyện này không thể chậm trễ được”.

Khâu Cửu Sư nói: “Huỳnh có chủ ý gì không?”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Tình hình hiện nay của Tiền Thế Thần khiến y trở thành minh hữu có thể dựa vào của bọn ta, bởi vì y không có sự lựa chọn nào khác, không ai có sự lựa chọn nào khác cả, bọn ta phải biết cách mà lợi dụng y cho tốt”.

Khâu Cửu Sư gật đầu đồng ý.

Nguyễn Tu Chân nói: “Bát mỹ đồ của Ngũ Độn Đạo, hai ngày đã hoàn thành ba bức, chỉ còn lại năm bức. Theo ta thấy thì Ngũ Độn Đạo cũng đang chạy đua với thời gian, tuy rằng ta không thể nào hiểu nổi tại sao hấn làm vậy, nhưng ta biết cảm giác của mình không sai. Cửu Sư là người một lời hứa đáng giá ngàn vàng, đặc biệt đối phương lại là Bách Thuần, nên huynh càng không thể nuốt lời. Lúc nào Ngũ Độn Đạo hoàn thành Bát mỹ đồ, bọn ta sẽ động thủ bắt người lúc đó. Bọn ta tuyệt đối không thể đánh giá thấp khả năng đào tẩu của hấn, huống hồ hấn còn chuẩn bị đầy đủ nữa. Giờ bọn ta chỉ có năm mươi huynh đệ trong thành, quả thực là không đủ để phong tỏa toàn thành, Một khi để Ngũ Độn Đạo thoát khỏi Hồng Diệp Lâu thì sẽ rất khó bắt sống được hấn, vì vậy cần phải lợi dụng lực lượng của Tiền Thế Thần, như vậy mới đảm bảo vạn vô nhất thất”.

Khâu Cửu Sư nói: “Ta sẽ nói với Tiền Thế Thần về sự quan trọng của Ngũ Độn Đạo, không lo y không toàn lực phối hợp. Khi Ngũ Độn Đạo hoàn thành bức Mỹ nhân đồ thứ tám, bọn ta sẽ bố trí thiên la địa võng, để ta đích thân vào Hồng Diệp Lâu bắt người. Hà! Lệ quý oán linh bên trong Vân Mộng Trạch có thần thông quảng đại, pháp lực vô biên thế nào cũng không thể bảo vệ tên tiểu tử đó lần nữa”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Bọn ta không những phải giám thị Ngũ Độn Đạo, mà còn cần đề phòng Cô Nguyệt Minh nhúng tay vào nữa, vì vậy chuyện này phải tiến hành trong bí mật, khi gặp đã thành com rồi thì Cô Nguyệt Minh có muốn can cũng không được nữa”.

Khâu Cửu Sư đứng dậy nói: “Ta lập tức đi gặp Tiền Thế Thần”.

oOo

Ô Tử Hư bước vào sảnh đường của Vũ Trúc Các, trên chiếc bàn tròn giữa phòng đầy những bao lớn bao nhỏ còn chưa bóc ra, ngoài ra còn có một chiếc bàn dài, đặt đủ thứ công cụ, từ dao cắt, cối giã, lò than đến đá mài, biến căn đại sảnh này thành một công xưởng tạm thời.

Nhưng không thấy bóng người đâu cả.

Ô Tử Hư bước thẳng tới cạnh bàn, đang định xem xét thì giọng nói Vô Song Nữ đã cất lên trên cầu thang: "Người dùng bàn tay nào chạm vào, ta chặt bàn tay đó xuống".

Ô Tử Hư lúng túng rút tay lại, ngược lên nhìn nàng đang đi xuống, lập tức hai mắt sáng bừng lên. Chỉ thấy mái tóc dài của Vô Song Nữ buông xuống sau vai, võ phục bó sát toàn thân, chân đi giày ống cao, anh khí toát lên ngời ngời, nhưng cũng không mất đi phần yếu kiều duyên dáng của nữ nhi.

Ô Tử Như huýt sáo khe khẽ, cất tiếng tán thưởng: "Cô nương đẹp thật!".

Gương mặt Vô Song Nữ băng lạnh không chút cảm xúc, chỉ thấy nàng bước tới đầu kia của chiếc bàn, chau mày hỏi: "Người tới đây làm gì?".

Ô Tử Hư nhún nhặn cười: "Ta tên Ô Tử Hư, phải xưng hô cô nương thế nào nhỉ?".

Vô Song Nữ bực bội gắt: "Đừng hòng giao hảo với ta, cút xéo mau, bằng không thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình đấy!".

Ô Tử Hư cười hì hì nói: "Tại sao lại cự tuyệt người ta từ ngoài ngàn dặm như thế? Giờ cái mạng nhỏ này của ta như trứng để đầu đẳng, giữ được ban ngày không chắc giữ được buổi tối, tất cả đều là người lưu lạc thiên nhai, thương hại ta một chút được không? Cùng lắm là lãng phí mấy trái yên vụ đạn của cô nương, đối với ta lại là công đức vô lượng, có câu cứu một mạng người..."

Vô Song Nữ ngắt lời gã: "Đừng hòng ta cho người bất cứ thứ gì, muốn đào tẩu thì phải dựa vào bản lĩnh của chính mình. Đừng trách ta không cảnh cáo người, thiếu một quả hắc yên đạn nào là ta sẽ lập tức đi tố cáo người ngay đó".

Ô Tử Hư cười khổ: "Dùng ngân lượng giao dịch có được không? Mọi người ra ngoài hành tẩu giang hồ, cũng chỉ vì cầu tài mà thôi. Cô nương xin hãy cho ta một cái giá công đạo một chút được chăng?".

Vô Song Nữ bực bội ngồi xuống: "Không bán!".

Ô Tử Hư thừa thế ngồi xuống đối diện với nàng, hạ thấp giọng ra vẻ thần bí nói: "Dùng tin tức bí mật trao đổi thì sao? Không phải ta khoa trương, mà là tin rằng cô nương

cũng giống ta trước đây, vì không hiểu cục thế, ngỡ rằng không còn sự lựa chọn nào khác, mà hồ đồ hồ đồ đến Hồng Diệp Lâu làm họa sư, trở thành không có sự lựa chọn thật”.

Vô Song Nữ chau mày nói: “Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì đấy?”.

Ô Tử Hư thấy nàng không còn kiên quyết đuổi hấn đi nữa, lòng thầm mừng rỡ, biết rõ những lời này đã bốc thuốc đúng bệnh, khiến nàng động lòng: “Cô nương có đồng ý giao dịch không?”.

Vô Song Nữ nhắm đôi mắt đẹp của mình lại, hồi lâu sau mới từ từ mở ra: “Nói thử xem đã nào!”.

Ô Tử Hư mừng thầm, vội vàng nói: “Để ta lộ một chút cho cô nương xem có đủ cân lượng không nhé. Trước tiên cho ta đoán thử tình thế cô nương lúc này đã. Có phải ban đầu cô nương không có ý định tới Hồng Diệp Lâu, nhưng chuyện ấy lại cứ xảy ra, hơn nữa còn hoàn toàn không thể khống chế, khiến cô nương cảm thấy vào Hồng Diệp Lâu làm ảo thuật sư là sự lựa chọn duy nhất của mình, đúng không?”.

Vô Song Nữ ngây người ra nhìn gã một hồi, lạnh lùng hỏi: “Người dựa vào cái gì mà đoán như vậy?”.

Ô Tử Hư nhìn ánh mắt nàng, nhận ra sự kinh hãi bên trong nội tâm, hiểu rằng Cô nguyệt Minh phán đoán không hề sai, nàng ta cũng là một phần tử trong mê cục này. Bèn nhún vai đáp: “Không phải là đoán, mà là suy ra, từ tình huống của bản thân ta, suy ra tình huống của cô nương thôi. Đương nhiên! Ta hiểu được nhiều thứ hơn cô nương, chỉ cần ta nói ra hết, cô nương sẽ có nhận thức hoàn toàn mới về hoàn cảnh hiện nay của mình, điều này đối với chuyện hoàn thành mục tiêu của cô nương khẳng định là có trợ giúp rất lớn. Hà! Như vậy đã đủ phân lượng chưa?”.

Hồ hấp của Vô Song Nữ bắt đầu trở nên gấp gáp, sau đó lại bình tĩnh trở lại, nàng nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Mười trái hắc yên đạn. Nhưng phải xem những gì người nói có đáng không đã, nếu không đáng thì sẽ trừ đi, hy vọng là không đến nỗi căn bản không đáng một trái đấy chứ?”.

Ô Tử Hư mừng rỡ ra mặt, vỗ ngực tự tin nói: “Cô nương ngồi cho vững đấy nhé!”.

Vô Song Nữ làm bộ giận dữ mắng khê: “Còn nói những lời thừa thãi đó làm gì?”.

Ô Tử Hư lần đầu tiên thấy nàng bộc lộ điều bộ nữ nhi, lập tức tròn mắt lên nhìn như đã quên hết mọi chuyện trên đời, lòng thầm nhủ nàng và Bách Thuần có thể nói là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, nếu bảo hấn phải chọn một trong hai, khẳng định là không thể nào quyết định được.

Vô Song Nữ thần sắc lạnh lùng hỏi: “Ngươi nhìn cái gì?”.

Ô Tử Hư nói: “Cô nương chớ hiểu lầm, ta chỉ đang quan sát khí sắc của cô nương mà thôi”.

Vô Song Nữ giận dữ quát: “Không được xem khí sắc”.

Ô Tử Hư coi như đã quá quan, làm gì có trò xem khí sắc, mà có thì hắn cũng đâu có biết xem, nếu không thì người đầu tiên muốn xem tuyệt đối là bản thân hắn. Chỉ nghe Ô Tử Hư nói: “Phía nam Động Đình, phía đông Tương Thủy là Vân Mộng Trạch, đó là nơi thần bí nhất trong thiên hạ này. Trong trạch có một tòa sơn thành từ thời thượng cổ, Đứng trên tường thành có thể quan sát Vô Chung Hà chảy qua gò Vô Tận”.

Vô Song Nữ biến sắc nói: “Ngươi đã tới Cổ thành?”.

Ô Tử Hư tỏ vẻ đắc ý: “Có thể nói như vậy?”.

Vô Song Nữ cơ hồ như không dám tin tưởng, lắc đầu nói: “Không thể nào. Ngươi thử nói xem Cổ thành nằm ở vị trí nào? Xung quanh có đặc điểm địa lý gì không? Ngọn núi đó cao bao nhiêu, lớn thế nào?”.

Ô Tử Hư cười khở: “Ta chỉ tới đó trong mộng thôi, như vậy có tính là đã đến Cổ thành không?”.

Vô Song Nữ lạnh lùng gằn giọng nói: “Một trái cũng không”.

Ô Tử Hư ung dung nhàn nhã nói: “Vậy nên ta mới nói đây là tin tức đặc biệt, chính là đạo lý này, trừ phi có người nằm mơ hết như ta mà thôi. Chuyện này thì đương nhiên không thể nào, đúng không? Những điều ta muốn nói toàn là những chuyện không thể xét theo lý thường. Từ sau khi ta mơ thấy Vân Mộng nữ thần từ Cổ thành đi ra, không có chuyện gì là bình thường cả. Nữ thần luôn ở bên cạnh ta, nhưng giờ ta đang nói lúc này đây, thật sự chính bản thân ta cũng không biết câu nào là do ta nói, câu nào là do Nữ thần nói. Nói khó nghe một chút, thì giờ ta như bị quỷ nhập thân, khiến ta vẽ tranh cứ như thần trợ. Nếu công phu vẽ tranh của ta mà cao cường như vậy, ta còn hứng thú đi trộm cắp làm gì nữa chứ, làm họa tiên có phải sướng khoái hơn bao nhiêu lần không?”.

Vô Song Nữ nghe mà toàn thân lạnh toát, nếu chưa từng thấy ảo tượng sau khi hôn mê nặng chắc chắn đã đá hắn bay ra cửa rồi, nhưng lúc này nàng lại chột thấy đồng cảm với hắn. Ô Tử Hư không bịa đặt, những gì hắn nói, đúng là những gì đang xảy ra với nàng.

Ô Tử Hư rất hài lòng trước phản ứng của nàng, đồng thời cũng nảy sinh cảm giác đồng tình: “Ta đã gặp rất nhiều chuyện, chẳng hạn như ở đó trước chỉ dựa vào vận khí đã thắng

liền bảy ván, mỗi đêm ngủ đều nằm mơ về Cổ thành, ta đến Hồng Diệp Lâu tuyệt đối không phải do ngẫu nhiên, mà do Vân Mộng nữ thần đã dày công sắp xếp, còn tại sao người lại làm như vậy, mục đích thế nào, thì ta đều không biết”.

Vô Song Nữ thở hắt ra một tiếng nói: “Chuyện này thì liên quan gì đến ta?”.

Ô Tử Hư thở dài: “Vừa hay đây đúng là chỗ đặc sắc nhất. Thoạt nhìn thì đích thực là chẳng có quan hệ gì, nhưng chỉ riêng việc cô nương chú ý tới Cổ thành như vậy, lại còn tra xét kỹ càng về Nữ thần trong bức họa là đã biết cô nương không phải là người không có quan hệ đến vụ việc này rồi. Để ta khẳng định lại cho cô nương, việc cô nương đến Hồng Diệp Lâu tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà là một phần trong kế hoạch của Vân Mộng nữ thần, đã hiểu chưa?”.

Vô Song Nữ trầm giọng: “Thành thật trả lời ta đã, người có nói chuyện này với Cô Nguyệt Minh không?”.

Ô Tử Hư đương nhiên không tiết lộ ra suy nghĩ của Cô Nguyệt Minh về nàng: “Cô Nguyệt Minh là một kẻ không hứng thú với nữ nhân, tự dung sao lại nói chuyện cô nương với y làm gì chứ. Hà! Ta nói thẳng thắn quá, xin cô nương chớ trách!”.

Vô Song Nữ nhớ lại khi ở bến đò y đã nhiều lần bắt chuyện với mình, khẳng định không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng khổ một nỗi là nàng không thể nào vạch trần được chân diện mục của Cô Nguyệt Minh được.

Ô Tử Hư lại ngạc nhiên nói: “Hình như cô nương rất để ý Cô Nguyệt Minh nghĩ thế nào vì mình nhỉ?”.

Lời vừa ra khỏi miệng Vô Song Nữ đã vô cùng hối hận, bởi vì như vậy không khác nào đã bảo với Ô Tử Hư rằng nàng sợ Cô Nguyệt Minh biết mình và Cổ thành có quan hệ, cũng may là hẩn hiểu lầm nàng để ý tới y, miễn cưỡng coi như đã quá quan. Vô Song Nữ cũng không giải thích, trầm giọng nói: “Những chuyện bọn ta nói hôm nay, không được tiết lộ ra ngoài, người làm được không?”.

Ô Tử Hư vỗ ngực nói: “Cô nương không vạch trần thân phận của ta, việc gì ta phải tiết lộ chuyện của cô nương chứ? Mặt này có thể tuyệt đối yên tâm được”.

Vô Song Nữ nói: “Người nói thì phải giữ lời, bằng không ta sẽ lấy cái mạng chó của người đó”.

Ô Tử Hư nói: “Tuyệt đối không có chuyện đó đâu. Hà! Giờ cảm giác của cô nương thế nào?”.

Vô Song Nữ điềm đạm nói: “Không có cảm giác gì cả, nói tiếp đi, cùng lắm ngươi mới đáng được ba trái hắc yên đan thôi”.

Ô Tử Hư thất thanh kêu lên: “Ba trái?”.

Thấy Vô Song Nữ đang lạnh lùng nhìn mình, hắn đành cười khổ: “Có thể cô nương vẫn chưa hiểu hoàn cảnh của mình lúc này. Nên nói thế nào nhỉ? Ta và cô nương...”.

Chợt có tiếng bước chân vang lên bên ngoài.

Ô Tử Hư quay đầu lại nhìn, thấy Bách Thuần mắt phụng nheo nheo, mỉm cười bước vào nói: “Quả nhiên là ở đây, cứ tưởng ngươi trốn rồi chứ?”.

Kế đó lại quay sang phía Vô Song Nữ xin lỗi: “Muội tử nhất định bị tên này làm phiền đến chết rồi”.

Ô Tử Hư kháng cự: “Ta và Song Song nói chuyện rất hợp ý đó nha!”.

Giọng Vô Song Nữ lạnh như băng: “Ai nói chuyện hợp ý với ngươi?”.

Ô Tử Hư không ngờ nàng trở mặt không nhận người, ngạc nhiên nhìn qua.

Bách Thuần đến bên cạnh hắn, chống nạnh gắt lên: “Hôm nay không phải làm việc hả? Còn không đi theo ta?”.

Ô Tử Hư cười khổ đứng dậy, lòng thầm nhủ đã tốn hết nước bọt mà cũng chỉ lấy được ba trái hắc yên đan, mỹ nhân tên Song Song này thật khó dây vào.

- o O o -